

אוצרות

גליון שבועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

נוחות מהודשים

זה כבר הגליון השלישי של "אוצרות". בתלת זימני הוא הזקה, אמרו חז"ל. מי שעינים לו, רואה שמגיליון לגיליון אנו משתפרים והולכים, בחסדי ה'.

אנו מקיים ומתפללים להגיע רחוק, הן ברמת התוכן והן ברמת הסגנון. כך שהחומר יהיה קריא, קליל, ובעיקר - מעניין.

מיטב הכותבים בברסלב הצטרפו בהתלהבות לשורות כותבי העלון, אך אנו לא מסתפקים בכך, אנו שואפים להשתפר משובע לשבוע.

השבוע שוחחנו עם אחד הכותבים המעולים שמשום-מה נרתע מלהצטרף אלינו בתואנה שהוא... שפל מכדי לכתוב בענייני עבודת ה'.

ניסינו לחזק את רוחו, גייסנו לצורך כך את מיטב דברי ההתחזקות מספרי ברסלב - אך לשוא. הוא ניצל את כל כשרון ההבעה שלו כדי להוכיח לנו, שכל דברי ההתחזקות של רבינו ותלמידיו הקדושים אינם אמורים כלפיו...

הבנתם עד היכן היצר מנסה "לסוכב" את האדם? זוהי רק דוגמה של ענוה פסולה. גישה שכזאת עומדת בסתירה מוחלטת לכל אשר למדנו בבית מדרשה של ברסלב - שאין מי שתורת ההתחזקות איננה אמורה כלפיו. פשוט אין. "ניט פאר האנדין".

גישה זו מאפיינת כמעט את כל אחד, שסבור כי באישהו מקום הוא "אבוד", וברגע שמבקשים לחזק אותו, הוא מושך בכתפיו, כאילו הדברים לא מתאימים למצב המיוחד שלו.

עלון חדש זה ניסה בעזרת ה' להפיח רוח חיים חדשה בכותבים ובקוראים גם יחד, לחדש כנשר נעוריהם ולקרנם מחדש לעבודת ה' על ידי תורותיו הנפלאות של רבינו ותלמידיו הקדושים זי"ע.

חוקי הלימוד היומי

יום	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף הומי
א	ח"א	ח"ז	ח"ב	ב"מ
ב	ל:	רלג	קלז-קלח	לה
ג	לא:	רלד	קלט-קמ	לו
ד	לב:	רלה	קמא-קמב	לז
ה	לג:	רלו	קמג-קמד	לח
ו	לד:	רלז	קמה-קמו	לט
	לה:	רלח	קמו-קמח	מ
	לז:	רלט	קמט-קנ	מא

יו"ר ע"י

**אוצרות
ברסלב**

02-9950000
Tel. 1-718-8552121

ת.ד. 50617 בית שמש
טל' במשרד: 02-9993338 :02-9926066

bra Slav@actcom.net.il

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ר

לעשות נלי להרגיש!

"אם רק הייתי זוכה להרגשה כזו, ללב כזה, למוחין כאלו, גם אני הייתי עושה כך, ואפילו יותר מכך" -

זו היתה סיכומה הרגיל של מנת חיבוטי הנפש שיצחק אייזיק היה מתחבט בה מדי לילה.

שכן מיוחד היה לו ליצחק אייזיק, רק קיר דק מפריד בין דירותיהם, אך דומה שהמרחק האמיתי ביניהם רחוק יותר מאשר ממזרח למערב; שכנו מובדל ומופרש מכל הבלי העולם, לבו בוער כאש בעבודת ה', הרגשתו העמוקה בכל מצוה גורמת לו ללהט תמידי. מדי לילה בחצות הוא קם ונוהם בכיסופי קודש שעות ארוכות. לאחר מכן, כמו שלהבת עולה מאליה עבודת התפילה שלו, והוא מוסיף והולך במשך כל היום כולו.

לעומתו, יצחק אייזיק, כמו ננסכה עופרת בעורקיו, נשוך הוא עמוקות בנשיכתו של הנחש הקדמוני - בעצבות ובעצלות שמדכדכות אותו ומכבידות עליו מאוד.

כאשר הוא נעמד להתפלל, הוא חש ביבושת איומה, הוא לא יודע מדוע הוא נעמד כאן, לבו בל עמו. ולא רק בתפילה, כל דבר שבקדושה, כמו רחוק ממנו אלפי מילין, אין לו הרגשה, הוא לא רואה מה הוא מרוויח מזה. הוא כבר ניסה כל מיני סגולות, שמע עשרות דרשות, אך לבו הקשה ממאן להתעורר.

כאשר הוא שומע את שכנו בעיצומה של עבודתו, גואה סאת מרירותו ומרקיעה שחקים, הקנאה בוערת בו: 'למה, למה זכה רק הוא לעשות נחת רוח לבוראו?! למה אצלו הכל הולך חלק, ואילו אני גורשת מלהסתפח בנחלת עבדי ה'?! אם רק הייתי זוכה להרגשה כזו, ללב כזה, למוחין כאלו, גם אני הייתי עושה כך ואפילו יותר מכך', הוא מסכם בינו לבין עצמו במשפט המחזין...

פעם אחת העז ושטח את כאבו לפני שכנו. הוא ציפה לחיזוק, להשתתפות בצערו, אך תשובתו החדה של השכן שינתה באחת את תפיסת עולמו של יצחק אייזיק.

"למה לדעתך בחר הקב"ה דוקא בעם ישראל לתת להם את היקר שבאוצרותיו? מדוע העדיפם על פני כל האומות ונתן להם את התורה? וכי סבור אתה שזה מפני

שאומות העולם לא רצו להיות קרובים אליו יתברך? להיפך, אם היו משמיעים לך את ה"רצונות" שלהם, היית סבור שאלו רצונות נעלים ונשגבים מאין כמותם; אומות העולם רצו בסך הכל להרגיש לפני עשיית כל מצוה את האור הנפלא שלה, הם רצו לחוש מיד את קירבת האלוקים הנגרמת ע"י כל דבר שבקדושה.

דוקא משום כך מאס בהם הקב"ה, הם לא חפצו בעבדות, הם לא רצו התמסרות מוחלטת, הם רצו לעשות רק מתוך הרגשה והבנה. וזה מה שגרם להם להפסיד את התורה.

לעומתם, בני ישראל אמרו: "נעשה ונשמע!" הם הקדימו קבלת עול העשייה לשמיעה, והיו מוכנים להיכנס לצמצום ועשייה גם כשאינם מרגישים כלום - מתוך אמונה שלמה ש"למחר לקבל שכרם".

ההתגברות הזאת היא שהעלתה כל כך את קרנם של ישראל והפכה אותם להיות ראויים לקבלת התורה.

חיבוטי נפשך אולי נתפסים בעיניך כרצונות קדושים, נדמה לך שאתה בסך הכל רוצה להיות בעל לב בוער לה, אבל אתה מחמיץ את העיקר: השי"ת מואס בכך, הוא רוצה דווקא את ההשתעבדות המוחלטת ואת עמל האמונה והתמימות, ורק אחרי כן הוא שולח התעוררות והרגשה הפנימית" - מפטיר הלה בלהט.

"שבועות הוא חסד עליון ורחמים גדולים", כתוב בליקוטי מוהר"ן (ח"א, נ"ו, ז).

לאמור, שמדי שנה בשנה, בחג קדוש זה, נפתחים שערי החסד והרחמים, כדי להעניק לנו את התורה ולטהרנו מטומאותנו. אך הכלי שלנו לקבל את התורה הוא, שאנו נשתעבד ונאמר "נעשה ונשמע", שנסכים לציית ולקיים את כל הנאמר בה, גם בלא שום הרגשה קדושה.

זה נראה אולי כפרט אחד בלבד בעבודת ה', אך זהו סוד זכיתם של ישראל בתורה בימים ההם, וסוד זכיתם של כל הצדיקים בכל הדורות.

(עפ"י ליקוטי הלכות: תפילת המנחה ז-ז)

איך מגדילים את השכל?

לפי זה מתיישבת קושייתנו. כי המדריגה שמושה רבנו זכה לה, להיות "עניו שפל וסבלן" איננה תוצאה של עבודת המידות דווקא, אלא תוצאה של השגת השכל המקיף הגבוה ביותר. שכן הוא הגיע כדברי הוזהר הקדוש ל"עתיקא טמיר וסתים", שם השיג את רחמי השי"ת על כל אחד, ולכן זכה לסבול את כל אחד מישראל ולהיות עמו יחדיו.

העולה מדברינו, שככל שהאדם זוכה להגדיל את דעתו הקדושה, יוכל לסבול את כל אחד, אפילו אנשים שפלים שמצד מידת הדין אי אפשר לדור עמם יחד ולסבול אותם.

אין ספק שלאנשים פשוטים קשה מאוד להגיע למדרגות גדולות כאלה שאליהם מוגיעים הצדיקים. ראה שם בליקוטי מוהר"ן בסעיף ד' שהשכל של המקיפים הגבוהים, אין המוח יכול לסבול, כמו למשל, את הקושיה הידועה על "הידיעה והבחירה" שאין שכל אנושי יכול להבין איך יכולים להתיישב שני הפכים אלו. אבל משה שהיה סבלן - לכן יכול היה מוחו לסבול ולהשיג מקיפים אלו.

כך כל צדיק שהוא בבחינת משה זוכה לבחינות אלו ולא נותר לנו אלא להתבטל אליו ולזכות על ידי זה לכל אותן מדרגות נעלות.

שתשרור אז בעולם יוכלו לגור שני הפכים יחד - זאב עם כבש, ולא יהיה ביניהם כעס.

רבנו מבאר עוד, שיש שני סוגי שכל שמקיפים את המוח: 'עתיקא' - שאותו יהיה אפשר להשיג רק לעתיד לבוא - ו'זעיר אנפין' - שאותו אפשר להשיג גם בעולם הזה.

מובן איפוא שביטול הכעס שייך למקיפים של 'עתיקא', שכן כך מובא בספרים הקדושים ש'עתיק' הוא השורש של י"ג המדות של רחמים. שם, בעתיק, אין שום דין אלא רק רחמים, אפילו על מי שאין ראוי לרחם עליו.

זהו המקיף הגבוה ביותר, וממנו נובעים רחמי ה' על כלל ישראל שלא לכלות אותם, אפילו כשהם בשפל המדרגה, כאשר מידת הדין מקטרת ואומרת: "הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה" - כפי שהיה בעת קריעת ים סוף - כי שם ב'עתיקא' נמתקים כל הדינים בתכלית.

כך גם הצדיק, שהוא בבחינת משה הנכלל ב'עתיקא', על ידי שהוא סובל את כל הרחוקים מהקדושה, הוא מעורר עליהם רחמים גדולים וממתיק מעליהם את מדת הדין, שלא תכלה אותם ויוכלו להתקיים.

רבנו מביא בתורה כ"א, שכאשר האדם מקדש את פיו, חוטמו, עיניו ואוזניו - שהם "שבעת הנרות" של האדם - הוא זוכה לשכל אלוקי גבוה, שלפני כן היה ב"מקיפים" שלו, כלומר מחוץ למוח, וכשהוא מקדש את אבריו הללו, הוא זוכה להכניס את השכל המקיף את מוחו ומכניסו פנימה אל המוח.

רבנו מתאר שם את גדולת משה רבנו, שזכה לקדושת שבעת הנרות בתכלית. אך כשמתבוננים בדבריו על משה רואים שיש בהם דבר הטעון בירור:

על קדושת העיניים, האוזניים והפה של משה, מביא רבנו פסוקים שמושה זכה דרכן להביט בעיניו בתמונת ה', לשמוע באוזניו את סודות הקב"ה וכו', מה שאין כן לגבי קדושת החוטם של משה, אומר רבנו שהיה "עניו שפל וסבלן"...

לכאורה אין זו השגה אלוקית, אלא מדה טובה, ומדוע יצא החוטם מן הכלל?

כדי ליישב זאת, נעבור להמשך התורה, שם מבואר שע"י השגת השכל המקיף זוכה אדם להכנעת הכעס, שנובע מחסרון הדעת, ועל השגת הדעת יוכל להיות עם כולם ולסבול אותם, כמו שיתקיים בעתיד, "וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי רבץ לא ירעו ולא ישחיתו כי מלאה הארץ דעה את ה'" - שבעקבות הדעת הגדולה

ר' שלמה קאוולער

בימי זקנתו נכסף לנסוע לראש השנה לציון רבינו באומן, אף שמסע כזה ארך שבועות ואף חודשים. פעם אחת, כאשר התוועדו איתו ידידיו והביעו את כיסופיהם לנסוע לאומן, ענה ואמר ר' שלמה: "אני מוכן למכור את כל אשר לי, ואף את התכריכים שהכנתי לי ליום פקודה, על מנת לנסוע לרבנו לראש השנה!"

נפטר בשיבה טובה, ונטמן בעיר הקודש צפת. ת.נ.צ.ב.ה.

מאוחר יותר עלה ר' שלמה לארץ ישראל והתיישב בצפת. כשהתקרב החסיד ר' שמואל הורביץ לדרך רבינו הקדוש, למד עמו ר' שלמה בספרי רבנו הקדוש, כפי שכותב ר' שמואל ביומנו:

"והייתי מתחבר עם ר' נתן חנה'ס ור' שלמה קאוולער, מאנשי שלומנו שהיו גרים בצפת, והיינו לומדים יחד סיפורי מעשיות. ובפרט במוצאי שבת קודש היינו יושבים ביחד, והיה לי חיות מזה, ובפרט מהמעשה 'חכם ותם' שלמדנו אז יחד. באחד הפעמים, בהיות אנשי שלומנו במירון, ארע לר' דוב מווארשא שבר במעויו ובא לכלל סכנה, ור' שלמה שהיה בקי בענין זה, הצילו".

ר' שלמה עסק בהדפסת הספר 'קנאת ה' צבאות' המיוחס למורנו רבי נתן, כפי שמעיד המדפיס הגדול של ספרי ברסלב, ר' אהרן לייב ציגלמן, באחד ממכתביו: "ואודות הרב שלמה ב"ר דוב מצפת, הוא ר' שלמה קאוולער של הקנאת ה' צבאות, אשר כותב לי לפעמים מענין חולשתו ומבקש להזכירו בכל ספרי רבינו ז"ל לרפואה".

מוצאו מהעיר יאסי שברומניה. באותם ימים היתה קבוצה גדולה של חסידי ברסלב בעיר זו, שרבים מהם התקרבו ע"י ר' מיכל מיאס", תלמידו של מורנו רבי נתן.

לפני התקרבותו לחסידות ברסלב, נמנה ר' שלמה על חסידיו של הגאון הקדוש רבי חיים מצאנז בעל ה"דברי חיים" זצ"ל. לאחר שהתקרב, נסע לאומן לקראת ראש השנה, והחסיד רבי לוי יצחק בנדר סיפר, שהגאון הקדוש מצאנז עודדו לכך.

על אותם מקורבים מרומניה כותב החסיד ר' שמואל הורביץ: "סיפר הרב שלמה, שהרבה פעמים היו מתקבצים יחד על איזה ימים אצל אחד מהם, והיו סוגרים השערים והדלתות, והיו לומדים ביחד תורה מליקוטי מוהר"ן, ועושים התבודדות מהתורה שלמדו. וכן היו נוסעים כולם יחד לאומן, שהיו שוכרים וואגאן (קרונ ברכבת) עבורם ונסעו ביחד כמה פעמים בשנה ובפרט על ראש השנה".

"אחרי שקיבלנו את התורה,
צריך להוזהר שלא
לעשות עגל..."

רבי נתן
אחרי ה"שבועות הגדול". שנת תקצ"ה

הצור תמים פעלו

סיפור / ליום ההילולא של מרן הנש"ט זי"ע א"

"הנסיך חד-העין נטפל למורו, שיגלה לו את טיבו של הספר הזה, עד שבסופו של דבר התברר לו כי ההגמון אינו כי אם יהודי כשר במסווה הגמון, וספר זה שהחביאו, ספר יהודי הוא.

"הנסיך, שנשמטו הטהורה חוצבה מן העליונים, הביע מיד את משאלתו ללמוד יהדות, ולהגמון לא נותרה ברירה כי אם למלא את רצונו. הנסיך למד בשקיקה והרווה את נפשו מן המעין המפכה שנגלה לפניו. לא עבר זמן רב והוא ביקש להתגייר. הוא הגה תכנית לביצוע מבוקשו, וביום בהיר אחד נעלם מן הארמון מבלי להשאיר עקבות.

"במדינה אחרת, הרחק מעיני המלך, חי לו הנסיך בתור יהודי כשר במסווה של איש פשוט. בהגיע שעתו נפטר מן העולם ונפשו הזכה שבה לצור מחצבתה.

"בבית דין של מעלה לא נמצאו מקטרגים על נשמת הנסיך, אבל צל אחד העיב עליו: שנתיים ימים גדל בידו אומנת נכרית. שנתיים אלו צריכות תיקון, כדי ששום עננה לא תאפיל על הנשמה הטהורה".

הבעש"ט סיים את סיפורו באמרו: "זכיתם ונשמה קדושה זו גדלה וקיבלה תיקון אצלכם בבית - האם יש לכם על מה להתאונן?"

בני הזוג עמדו משתאים, מחרישים נוכח דברי איש האלוקים. באותו מעמד איחל להם הצדיק בן נוסף, שיזכו לגדלו ויארך ימים ושנים.

ברכת הצדיק נתקיימה. לתקופת השנה נולד להם בן אשר לימים האיר את העולם, הלא הוא רבי אהרן הגדול מקרלין זי"ע.

"חסרונו של המלך לא התמלא במשך שנים ארוכות של ציפיה, עד שביום מן הימים הגיע אליו חכם גדול ושיבר את אוזנו: 'אם תרצה להפקד, יש לך עצה אחת: צווה על נתיניך היהודים להתפלל לישועתך. כחם - בפיהם, ולאוקיהם שומע תפילתם. יגזור המלך גזירה על יהודי ממלכתו, שאם יצליחו בתפילותיהם להנחיל לו בן - מה טוב; ואם לא - אחת דתם לגלות מן הממלכה כולה'.

"נקל לשער כיצד קיבלו היהודים את הגזרה. החכמים גזרו תענית וכל היהודים, מקטון ועד גדול, התאספו בבתי כנסיות לצום ולבכי ולתפילה.

"התפילות בקעו שערי שמים, ונשמה טהורה הסכימה לרדת אל המלך כדי להציל את היהודים. לתקופת השנה נולד הנסיך ובטלה הגזירה.

המלך לא חסך מאום מבנו, וזה גדל לעלם חמודות כליל מעלות. נפשו של הנסיך הצעיר שאפה לגדולות, ובצמאנו לדעת ביקש מן המלך ללמוד גם מדעי דת. המלך מילא את רצון בנו והזמין את ההגמון הראשי ללמוד את בנו לימודי דת. נפש הנסיך נקשרה בנפש ההגמון ובצמא שתה את דבריו.

"ביום מן הימים הבחין הנסיך כי מורו ההגמון שקוע כל כולו בספר כלשהו שכתבו משונה ובלתי מוכר. כאשר הבחין ההגמון בנסיך המביט בו, מיהר לסגור את הספר ולהחביאו, בעוד פניו הביעו מבוכה.

תאניה ואניה בביתו של ר' יעקב. הבן היחיד בן השנתיים, מחמד עיני הוריו, שבק חיים לכל חי. האסון ניתך בפתע פתאום, פרח ענוג שנקטף באיבו.

שנים רבות ציפו ר' יעקב וזוגתו לפרי בטן, שנים ארוכות של צער וציפיה, עד שהגיעו אל הבעש"ט הקדוש ושפכו לפניו לבם כמים. הצדיק ברח אותם, ולתקופת השנה נפקדו. הילד הרווה את הוריו רוב נחת; יפה תואר היה ופיקח שהפליא את כל ראויו.

במלאות לו שנתיים, נסעו אתו ההורים המאושרים לבעש"ט, לקבל את ברכתו של איש האלוקים, הצדיק האיר להם פנים, נטל את התינוק בורעותיו, הביט בו בעיניו הקדושות, אחר כך שילחם לדרכם.

בשובם הביתה מצאו כי בנם קודח, ובטרם הספיקו לעשות דבר, החזיר את נשמתו ליוצרו - - -

אחרי ה"שבעה" נסעו ההורים הרצוצים שוב אל הבעש"ט. לבם השוות דם, ביקש הסבר, מילות נחמה שישקוטו מעט את מעיינות הצער. הבעש"ט הקדוש ישב מול ההורים שעה קלה, שקוע בשרעפיו, ולפתע החל לספר:

"בימים עברו, באחת הממלכות האדירות, ישב על כס המלוכה מלך גדול ואדיר. מאומה לא חסר למלך, לא עושר, לא כבוד ולא גדולה, וזלת בן יורש-עצר.

השבוע לפני...

השבוע לפני 202 שנה

■ חג השבועות תקס"ז, ז' סק"ב.

באותה שנה, בסוף החורף, ערך רבינו הקדוש מסע מופלא. אודות נסיעה זו התבטא רבינו בין השאר: "בכל פסיעה ופסיעה של נסיעתי, אני מכריע את כל העולם כולו לכף זכות" (חיי מוהר"ן קכ"א).

את חג השבועות עשה רבינו בעיר המרוחקת זק"ב הנמצאת דרומית-מערבית לעיר שפיטובקה. על אף המרחק הגיעו אנשיו כבכל שנה מכל מקומות פזורים, לעשות את החג במחיצתו של רבינו הקדוש.

בערב החג, בעת שהציבור החל להתאסף לתפילת מנחה, נפטרה זוגתו של רבינו הקדוש, הצדקת מרת קאקיע ז"ל. למרות הזמן הקצר, הזדרזו אנשי החברה קדישא וקברוה בטרם נכנס החג, כך שנותר עדיין זמן מועט לנהוג בו אבילות שתחשב כ'שבעה' כנפסק בשולחן-ערוך. על כך מוסף מוהר"ת (שם): "זוהי היה לנו לטובה וישועה גדולה, כי עליידי זה זכינו לשמוע מפיו הקדוש תורה נפלאה בחג השבועות הזה", היא תורה ס"ז שבליקוטי מוהר"ן ח"א.

על הנהגתו של רבינו הקדוש באותו חג כותב מוהר"ת: "וכל ליל שבועות לא דיבר עמנו כלל, רק עסק בתורה בשעת סעודה בין מאכל למאכל, ואחר הסעודה ישב בינינו. והיה ניעור בלילה עמנו יחד, ואמר 'תיקון ליל שבועות' במהירות ובהתמדה, ולא פנה לשום אדם לדבר דיבור בעלמא. ואחר שגמר התיקון הגיע עצמו מעט לנוח, שעה מועטת מאד, ותיכף קם בוריותו והלך לטבול קודם אור היום, ואחר כך התפלל עמנו יחד. וכן בסעודת שחרית, ביום ראשון דשבועות, גם כן לא דיבר מאומה, רק עסק באמירת האדרא-ראבא, בכל הסעודה, בקול נעים ונפלא מאד. ובליל שבת-קודש, שהוא שני דשבועות, אז לבש השטריימל, ואז התחיל להראות פנים מסבירות קצת, וישב על השולחן כדרכו. ואחר גמר הסעודה, אחר ברכת-המוזון, היה מומר בעצמו 'אתה נגלית' וברוך שמך וכו' (מתוך 'שערי ציון' ליום השבת) בניגון נפלא ונעים. וכן בסעודת שחרית ישב עמנו בשמחה, כדרכו בכל יום-טוב. וכל בני העיר שלחו משקאות כנהוג, וחילק להעולם (=לציבור) בשמחה. ובסעודה שלישית אמר תורה, והתחיל: 'זיבן ה' אלקים את הצלע'."

לחידודא
חידון השבוע לצעירים

חידה מס' **10**

מתוך מאות הפותרים ששלחו למערכת, רק בודדים ענו את התשובה הנכונה. לכן אנו מפרסמים שוב את חידה מס' 10 מהשבוע שעבר.

הפרס השבועי בהגרלה בין הפותרים נכונה, יוכפל!

רבי יצחק אייזיק, חתן רבינו הקדוש - עם מי מבנותיו של רבינו זכה להנשא?

כדי לענות תשובה, ניתן להתקשר למערכת הממוחשבת 02-99-50000. לאחר בחירת שפה, הקישו 1-9-2-1 והשאירו שם, כתובת ומס' טלפון. בין הפותרים נכונה עד יום שלישי בשעה 12 בצהריים, תערך הגרלה על זכות קניה בסך 100 ₪.

שאלה:

אין לי חיות בלימוד. מה עושים?

הרב ארז משה דורון, משיב:

חוסר החיות בעבודת השם הוא פעמים רבות תוצאה של חוסר דיוק. כשאדם לא מחובר למה שהוא עושה. הוא רק עושה את זה מתוך הרגל או כורח. חשוב שאדם יעשה מאמץ לדיוק ולראות בכנות מה מדבר אליו בתורה, כמה ללמוד, עם מי ללמוד ואיך ללמוד. אם הוא יצליח למצוא את הנושא המתאים לו, בוודאי יקבל חיות וסיפוק.

הלא כך כותב רבינו בעניין זה: "העיקר שהכל תלוי בו – אמת. לילך בדרך אמת לפי מדרגתו".

חשוב והכרחי לחפש חיות בעבודת השם, ואין מגן טוב ועמוק מזה נגד החטא.

הנה כך כותב רבינו הקדוש בעניין זה בליקוטי מוהר"ן תורה ל"ד: "כתבי: 'חרפה שברה ליבי' - היינו החרפות והבזיונות שוברין ליבו של אדם" - כשהוא מבאר ששברון לב זה מושך את האדם לחפש חיות באהבות רעות - "והתיקון הוא, על ידי שמקשר ליבו להנקודה השייך לליבו בעת הזאת. ועל ידי זה מבטל החרפה השורה על ליבו". להיות קשור למה ששייך לליבו, פירושו לקבל חיות מצד הקדושה.

זה גם קשור לדרך הלימוד שהורו לנו חז"ל: "לעולם ילמד אדם תורה במקום שליבו חפץ", והסבירו המפרשים שאם אין לו חיות בלימוד, אין לו מגן נגד היצר הרע. לכן באמת חשוב שאדם יהיה קשוב לעצמו וילמד מה שמחיה ומשמח אותו.

מצד שני יש בנו חוסר סבלנות גדול והרגלי נהנתנות שגורמים לנו להתעייף מהר מדי מעבודת השם ברגע שהיא לא מביאה לנו סיפוק. באופן כזה אנו עובדים את הסיפוק שלנו ולא את הבורא. מה לעשות שנהיינו בדור הזה "עבדים של הרגשות" ומה שמוכרים לנו כל הזמן בכל מישור, זה חוויות, הרגשות, תחושות והנאות.

הדבר מכביד עלינו ולא נותן לנו להתחבר למושג של קבלת עול מלכות שמיים כפשוטו.

לכן, לפני הכל, צריך להתחבר אל הרצון הפנימי של הנשמה לשרת את השם, להיות חיילים נאמנים גם בלי שיהיה כרוך תמיד בעונג. ליהנות מהרעיון שאנחנו משרתים את הטוב, אפילו כשזה לא נוח. כי באמת הרצון הכי עמוק שלנו הוא לשרת מטרה קדושה ונעלה, ובעבור משימה כזאת היינו מוכנים גם למסור את חיינו.

עם כל זה, שוב, צריך לחזור לצד השני ולזכור שכן חשוב לחפש חיות בעבודת השם ושהיא מגינה מפני היצר הרע, רק שצריך לזכור ולהדגיש שחיות כזו לא תהיה תנאי לעבודת השם. שנחפש אותה, אבל שנוכל לעבוד את השם גם ברגעים שהיא איננה.

המעוניינים לשאול שאלות לרבנים שליט"א

ניתן להשאיר הודעה במדור שאלות ותשובות במערכת הממוחשבת 02-9950000

ולחקש בתפריט הראשי 1-4-2

או באמצעות הדואר ל"אוצרות ברסלב" ת.ד. 50617, בית שמש, 99081.

איש או אשה פי יפלא לגדר נדר נזיר להזיר לה:

"הרואה סוטה בקלקולה, יזיר עצמו מן היין", אמרו חז"ל (נזיר ב' ע"א), ופירושו המפרשים, שאם נמשך אדם אחר תאוותו, ואפילו אם רק רואה אחרים שנמשכו לכך, צריך שינדור נזירות, כדי לגדור את עצמו מן העבירה.

והדבר קשה, אם יש בכוחו להתגבר על יצרו, לשם מה ינדור? ואם מתירא שיצרו יתגבר עליו, מה יעזור לו הנדר? אדרבה, הוא ייכשל באיסור כפול ח"ו!

אלא זהו כוחו של יהודי, שכשרוצה בכל מאודו לפרוש מן החטא וגם מוציא זאת בשפתיו - אזי "הבא לטהר מסייעין אותו" והוא מקבל עזרה מיוחדת ממקום רוחני גבוה המכונה "פליאות חכמה" (על פי הזוהר הק' פר' בלק, קצ"ג ע"ב) ועל ידי זה הוא יכול להתגבר על יצרו ולקיים את נדרו.

כי באמת, בפנימיות לבו של כל יהודי טמון כח עצום להתגבר על כל הניסיונות שבעולם, אלא שכח זה בדרך כלל נסתר ממנו, אך ע"י הנדר שהוציא בפיו מתעורר בו הכוח הנסתר הזה והוא עומד בניסיון.

לכן התורה מציינת: "איש כי יפלא לגדר נדר" - שע"י הנדר מקבל כח ממקום המכונה "פליאות חכמה", ואז יש בכוחו לעמוד בניסיון.

(על פי ליקוטי הלכות: ברכת השחר הלכה ה' אות צ')

ויביאו את קרבנם לפני ה' יש עגלת צב ושני עשר קָרָר.

"באותה שעה היה משה מתיירא - שמא נסתלקה ממנו רוח הקודש ושרתה על הנשיאים? אמר לו הקב"ה: 'מאימם היה הדבר'. הא הסכימה דעתם לדעת העליונה! והיה משה מתיירא ואומר: 'שמה אחת מן העגלות נשברה או אחד מן השוורים מת?' אמר לו הקב"ה: 'יהיו קיימים לעולם'" (מדרש רבה).

השי"ת יש לו שרפים וחיות הקודש שעובדים אותו באימה וביראה, ואף על פי כן, עיקר התענוג והשעשוע שלו, שאנחנו מהעולם השפל הזה נגדל ונקדש שמו יתברך, כמו שאמר הפייטן: "ואבית תהילה מגושי עפר".

לכן, אל יפול האדם בדעתו ויאמר, 'אני רחוק מה' ומגושם, ומה ערך לעבודת ה' שלי?' כי אדרבה, דווקא מהעבודה של האנשים המגושמים ביותר יש להשי"ת נחת רוח מיוחדת.

דבר זה מרומו בקרבן העגלות, שהמדרש כל כך משבח את הנשיאים על כך ואומר שהסכימה דעתם לדעת המקום ויהיו קיימים לעולם.

זאת כדי להראות לנו, שאמנם במשכן יש כלים קדושים שעטופים ברוזם עליונים. בכל זאת צריכים גם את העגלות ואת השוורים, שהם בהמות חסרות דעת, שישאו אותו.

רמז לכך, שגם האנשים המגושמים והרחוקים ביותר צריכים לעבוד את ה', ודווקא זה עיקר כבודו יתברך.

(על פי ליקוטי הלכות: נטילת ידיים לסעודה הלכה ו' אות ב')

בעת צרה, בשעת מצוקה.
גם בעת שמחה ובכל זמן

מוקד הישועות
1-800-255-522

24 שעות בממה

להעברת בקשות לתפילה ולהדלקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן

לישועה והצלחה, לרווח ופרנסה, לרפואה, למקשה לילד, לנחת ושמחת חיים